

Sygn. akt II CSK 413/17

POSTANOWIENIE

Dnia 22 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Monika Koba

w sprawie z powództwa H. B.
przeciwko [...] Szpitalowi [...]
[...] Uniwersytetu w S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 22 grudnia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 29 grudnia 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od powódki na rzecz pozwanego kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie*, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności orzeczenia z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami albo jego wydania w wyniku oczywiście błędnej, widocznej bez głębszej analizy prawniczej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa. Natomiast skarżący przedstawiając, jako okoliczność uzasadniającą rozpoznanie skargi kasacyjnej „oczywiste naruszenie prawa” powinien wykazać kwalifikowany charakter tego naruszenia (por. m. in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100 i z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, by Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w jej podstawach lub ich uzasadnieniu pozostałych elementów kreatywnych skargi.

Skonfrontowanie zaskarżonego orzeczenia z uzasadnieniem wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, by spełniona została przesłanka oczywistej zasadności skargi, o której mowa wyżej. Oczywistej zasadności skargi skarżąca upatrywała w rażącym naruszeniu przez Sąd Apelacyjny art. 647¹ § 2 i 5 k.c. poprzez błędne uznanie, że pozwany Szpital jako inwestor nie ponosi solidarnej odpowiedzialności za zapłatę wynagrodzenia z tytułu umowy z dnia 25 sierpnia 2011 r. i za roboty dodatkowe wynikające z tej umowy oraz art. 375 § 1 w zw. z art. 647¹ § 5 k.c. poprzez błędne określenie daty początkowej naliczania odsetek od zasądzonej kwoty 198.436,48 zł, tj. od dnia 5 grudnia 2012 r., a nie od dnia 29 marca 2012 r.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, że w art. 647¹ § 2 i § 3 k.c. nie zostały uregulowane zasady wyrażenia przez inwestora lub wykonawcę - jeśli chodzi o umowę o dalsze podwykonawstwo - zgody w sposób czynny, co przemawia za zastosowaniem w tym zakresie reguł ogólnych. Zgoda inwestora na zawarcie umowy między wykonawcą a podwykonawcą, do której nie stosuje się rygorów przewidzianych w art. 63 § 2 k.c., może być wyrażona w dowolny sposób dostatecznie ją ujawniający (art. 60 k.c.). Wskazano, że niezbędną przesłanką skuteczności wyrażonej w sposób dorozumiany zgody inwestora na zawarcie przez wykonawcę umowy o roboty budowlane z podwykonawcą jest zapewnienie mu możliwości uzyskania wiedzy o postanowieniach tej umowy, które wyznaczają zakres jego odpowiedzialności przewidzianej w art. 647¹ § 5 k.c., niezależnie od tego, jakie jest źródło i sposób pozyskania przez inwestora tej wiedzy (por. m.in. uchwały Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2008 r., III CZP 6/08, OSNC 2008, nr 11, poz. 121 i z dnia 17 lutego 2016 r., III CZP 108/15, Biuletyn Sądu Najwyższego 2016, nr 2, s. 7, wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 2015 r., II CSK 551/14, nie publ., z dnia 18 czerwca 2015 r., III CSK 370/14, nie publ., z dnia 24 stycznia 2014 r., V CSK 124/13, OSNC-ZD 2015/1/15, z dnia 4 lutego 2011 r., III CSK 152/10, nie publ., z dnia 6 października 2010 r., II CSK 210/10, OSNC 2011, nr 5, poz. 59, i z dnia 21 października 2016 r., IV CSK 834/15, nie publ.).

Skarżąca nie uwzględniła, że w postępowaniu kasacyjnym Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego

orzeczenia, a podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Istota zarzutów skargi, z którymi skarżąca wiąże jej oczywistą zasadność, polega na zakwestionowaniu poczynionych przez Sąd Apelacyjny ustaleń faktycznych i oceny dowodów, z których nie wynika, by pozwany Szpital miał wiedzę o umowie z dnia 25 sierpnia 2011 r. i robotach wykonywanych na jej podstawie i by mógł się dowiedzieć o warunkach na których została ona zawarta.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono również, że zakres przedmiotowy odpowiedzialności inwestora ograniczony jest w art. 647¹ § 5 k.c. do wynagrodzenia należnego podwykonawcy od wykonawcy. Przepis ten ma charakter wyjątku od zasady, nie można go interpretować rozszerzająco i traktować jako podstawy solidarnej odpowiedzialności względem podwykonawcy za zapłatę innych należności niż wynagrodzenie. Opóźnienie kontrahenta podwykonawcy z zapłatą wynagrodzenia *per se* nie powoduje, że roszczenie o zapłatę odsetek może być dochodzone przeciwko podmiotom ponoszącym solidarną odpowiedzialność na podstawie art. 647¹ § 5 k.c. W konsekwencji przyjęto, że wykładnia gramatyczna art. 647¹ § 5 k.c., wsparta regulacją art. 371 k.c. przemawia za ograniczeniem odpowiedzialności inwestora wyłącznie do wynagrodzenia (należności głównej), (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2012 r., IV CSK 91/12, nie publ. i z dnia 9 września 2016 r., V CSK 62/16, nie publ.)

Skoro stanowisko Sądów obu instancji odpowiada prezentowanej w orzecznictwie Sądu Najwyższego wykładni zasad udzielania przez inwestora zgody czynnej i zakresu przedmiotowego jego odpowiedzialności solidarnej, nie sposób zgodzić się z tezą jakoby skarga spełniała przesłankę oczywistej zasadności.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 i art. 99 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 398²¹ k.p.c. i § 10 ust. 4 pkt 2 w zw.

z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu obowiązującym od dnia 27 października 2016 r. (Dz. U. z 2015, poz. 1804 ze zm.).

jw

l.n